

Indflydelse i forskellige Retninger nu i en ikke ringe Grad er trængt ind i den almindelige Bevidsthed og har fremkaldt en tidligere ukendt Interesse for Skovenes Behandling og Bevarelse.

Af væsentlig Betydning til at modvirke en, altfor vidt gaaende Skovrydning vil det ogsaa være, at Lovudkastets Fordringer til Fredskovenes Behandling (§ 3) ere langt mindre byrdefulde for Skoveiere end de tilsvarende Bestemmelser i Forordningen af 1805. Disse gaae nemlig ud paa, at Skovene skulle holdes anordningsmæssigt indhegnede og fredede og foreskrive endogaa Indskrænkninger i Skoveierens Frihed ved Skovenes Behandling. Lovudkastets Fordringer i bemeldte Henseende indskrænke sig derimod til det for Skovenes Bevarelse uundgaaelig Nødvendige, nemlig, at i det Mindste 90 pCt. af Skovarealet skal være bevokset med Skov, men indrømme iøvrigt Skoveieren fuldkommen Frihed saavel hvad Skovbestand som Hegning, Fredning og den øvrige Skovbehandling angaaer. For at kunne fyldestgøre det stillede Vilkaar vil det saaledes vel være nødvendigt for Skoveieren at anvende en vis Omhu paa Skoven, men de Midler og Beie, han til dette Viemeds Opnaaelse vil følge, berøve ganske paa hans eget frit Valg.

Endelig kan man med Sikkerhed gøre Regning paa, at den i Tilfælde af, at Skovtvangen ønskes hævet, for de med Skovskyld behæftede Arealer foreskrevne Convertering paa Gierens Bekostning af Skovskylden til Ager og Engs Hartkorn vil medføre, at kun saadanne med Skovskyld behæftede Arealer, som utvivlsomt ville være mere lønnende som Agerbrug, ville overgaae til denne Anvendelse, medens de øvrige af disse Arealer fremdeles ville blive anvendte til Skovbrug.

De i § 3 brugte Udtryk sætte det formæentlig udenfor enhver Tvivl, at det fredskovspligtige Areal til enhver Tid skal holdes fuldt bevokset med Skov, og at Ansvarer for en Tilfidsættelse af denne Regel ved Gierliste overføres paa den nye Gier, som i bemeldte Henseende

gaaende ganske indtræder i den tidligere Giers Sted.

Mulcten for ulovlig Borthugning eller Rydning af Skov har man i § 4 anset betydeligt højere end den i Forordningen af 1805 § 14 fastsatte aarlige Mulct, da Overtrædelsen i Reglen involverer en Andragelse fra den forhøjede Skattepligt, som den tilladelige Rydning medfører. Efter den Maade, hvorpaa Domstolene have fortolket den tilsvarende Bestemmelse i den nævnte Forordning, har man anset det nødvendigt udtrykkeligt at udtale, at Rydning paa mindre Arealer end 1 Td. Land ogsaa er strafbar.

I den nægtesende Lovgivning haves ingen Hjemmel til at fremtvinge Bevogning paa fredskovspligtige Arealer, hvis Skovbestand er ødelagt ved Gieren utilregnelige Begivenheder. En saadan bør imidlertid haves, og der vil kunne tages alt fornødent Hensyn til de i saadanne Tilfælde tilstedeværende særegne Omstændigheder, naar Sagen ordnes paa den i Lovudkastet foreslaaede Maade.

Ifølge Bl. af 20de Januar 1821 § 4 skulle Diætpenge og Befordringsgodtgørelse i Anledning af Skovsyn til Underjøgelse af begaaede Overtrædelser af Skovlovgivningen under Forsøgningsagen indtales ved Domstolene, og den Tiltalte, saafremt han findes skyldig, tillige idømmes Udredelsen af de herhenhørende Udgifter, hvorimod der ikke deri er givet Regler for, hvorledes Omkostningerne skulle udredes ved det sædvanligt gængsem flere Aar forfattede forsmæssige Tilsyn med de Skovstrækninger, hvis ulovlige Behandling saaledes er konstateret ved Dom. Den i § 5 indsatte Bestemmelse, hvorefter disse skulle udredes af Gieren under Udpantningskvang, vil deels tilveiebringe den fornødne Regel for ny nævnte Tilfælde deels give Lovhjemmel til ved Udpantning at inddrive Omkostningerne ved det fornødne forsmæssige Tilsyn med Manglerens Afhjælpning i Skovstrækninger, hvis Giere uden Dom ligeoverfor Ministeriet have erkendt paa ulovlig Maade at have borthugget eller paa anden Maade ødelagt samme.